

Mirko Kuncič:

Slovo.

*Zbogom, zlati moj kanarček!
Mesec dni sem plakala,
mesec dni sem čakala,
da se vrneš k meni spet...*

*A sinoči je pod oknom
vetrc blag mi tiho pravil:
»Ptička, spečega na vrtu,
maček grdi je zadavil...«*

*Kriknila sem v črni grozi.
Tri noči sem žalovala,
tri noči nič nisem spala
vsa v skrbeh za te...*

*Zbogom, zbogom, ljubček moj!
Bridko bom te maščevala:
mačka v črno klet zagnala,
da bo pomnil — ta grdun!*

Pravljica o lepi kraljični.

Dolgo, dolgo je tega, kar je živela lepa kraljična. Kdor jo je videl, ni mogel prehaliti njene lepote. Kraljična je rada poslušala takšno hvalo. Nič čudnega ni bilo, da je postala ošabna in domišljava.

Neki dan je prišel na tisti dvor moder starec. Videl je, da se vsi klanjajo krasni kraljični; on se ji pa ni poklonil.

Kraljična se je nad njim zelo razjezila.

»Zakaj se mi nisi priklonil?« ga je nejevoljno vprašala.

»Ne morem se klanjati, dokler si samo lepa!« je starec mirno odgovoril in odšel.

Kraljična je jokala.

»Kakšna moram še biti, da bi se mi klanjali tudi modri možje?« je vprašala očeta.

Kralj je nemudoma sklical vse njene učitelje in jih vprašal, kaj mora kraljična še storiti, da bi se ji vsi klanjali.

Učitelji so se posvetovali in odgovorili: »Kraljična mora biti tako učena, kakor je lepa!«

Tedaj je kraljična obljubila, da se bo učila.